Man har väl rätt att ändra sig ...

Det är inte så cool att vara moderat om man jobbar med kultur. Varken sexigt eller särskilt rock'n'roll. Nä fy tusan. Moderater, menar alltför många, är ju såna stiffa vattenkammade elevrådstyper med slipsnål och kostym som har dålig musiksmak. Och bara köper konst för att spekulera, fortsätter en del och rättar till det förhoppningsvis ironiska Mao-märket. Så ser det ut i Sverige 2006.

I alla fall fascinerande ofta inom media och kulturkretsar. Sen att andra mer pålästa moderathatare kan vifta med retoriskt välklingande haranger om offentlig sektor, invandrarpolitik och privatiseringar gör bara saken värre. De om några borde veta bättre.

Varför i hela friden väcker ordet "Moderat" sånt agg? Varför ska det överhuvudtaget kastas hotfulla glopord mot någon utifrån våra vanligtvis rätt marginella åsiktsnyanser? Jo, för tyvärr är det så att många sällan har nån mer övergripande känsla för politik än att det hejas på partier enligt samma mönster som det hejas på fotbollslag.

Man tillhör. En gång gnagare alltid gnagare. I vått och torrt så att säga. Vad laget än hittar på så viftas det stolt med klubbfärgerna. Och skam de som byter lojalitet. Inga andras argument håller. Visst, jag har själv svårt att hänga med i de samhällsliga debatternas alla snäva skiftningar, men jäklar vad jag kräver av mej själv – i synnerhet som kulturarbetare – att inte stå och falla med nån dogmatisk/romantisk syn på att mitt hjärta i all evighet måste bulta för ett visst politiskt klubblag.

Jag gick i sossarnas förstamajtåg så sent som för drygt två år sen, när jag plötsligt insåg att ropen taktfast skallade: "Alla som hatar moderater hoppar nu!"

Jag gick ur tåget direkt.
Och tog mej tid att tänka om.

Wille Crafoord
trubadur

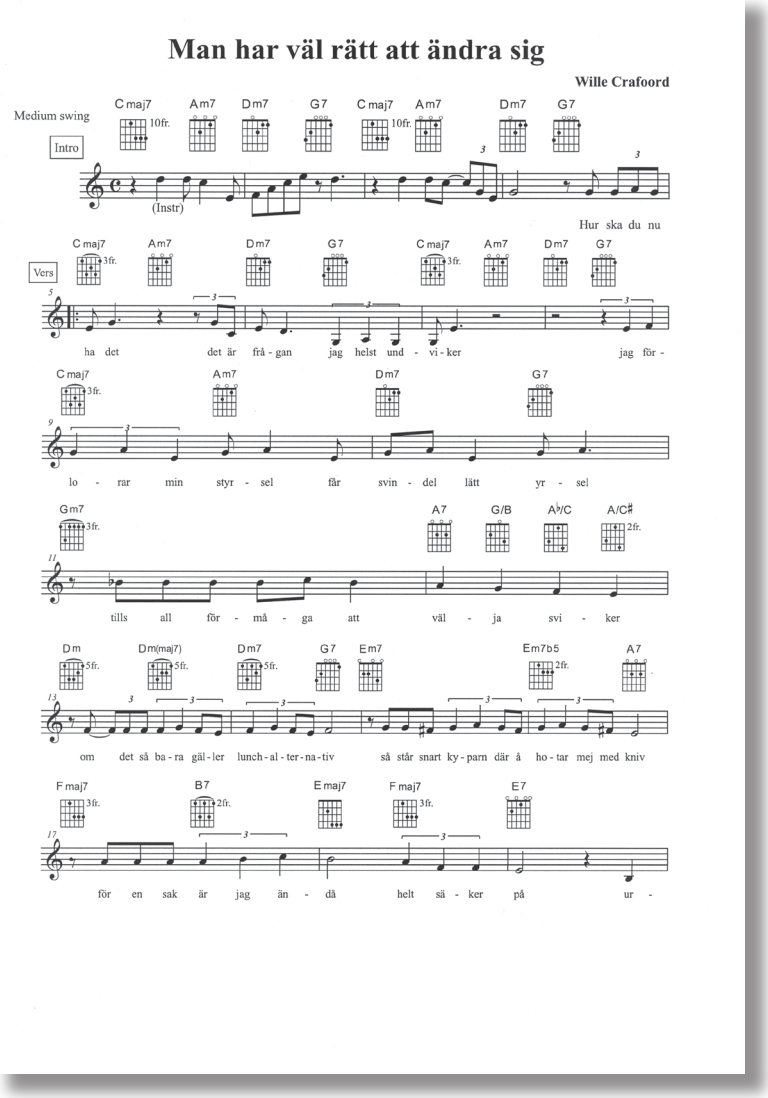

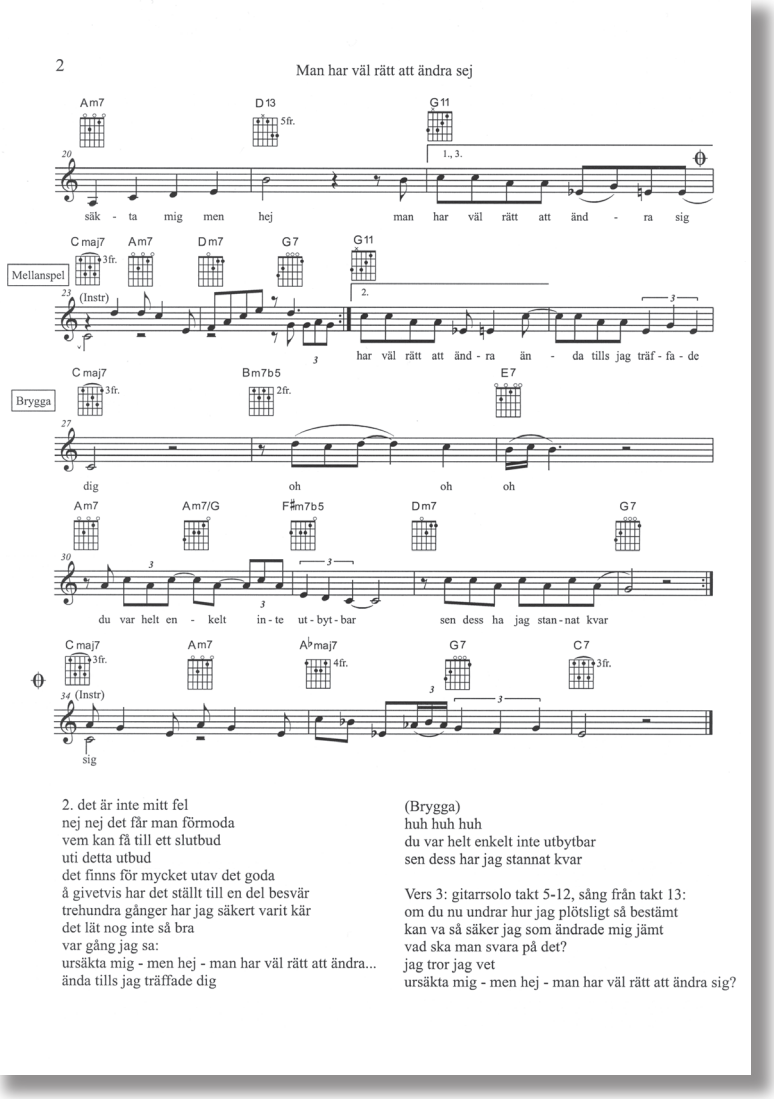

2. det är inte mitt fel
nej nej det får man förmoda
vem kan få till ett slutbud
uti detta utbud
det finns för mycket utav det goda
å givetvis har det ställt till en del besvär
trehundra gånger har jag säkert varit kär
det lät nog inte så bra
var gång jag sa:
ursäkta mig - men hej - man har väl rätt att ändra...
ända tills jag träffade dig

(Brygga)
huh huh huh
du var helt enkelt inte utbytbar
sen dess har jag stannat kvar

Vers 3: gitarrsolo takt 5-12, sång från takt 13:
om du nu undrar hur jag plötsligt så bestämt
kan va så säker jag som ändrade mig jämt
vad ska man svara på det?
jag tror jag vet
ursäkta mig - men hej - man har väl rätt att ändra sig?

nya moderaterna